

Михало Нешковић
Секретар СВОС

ДА ЛИ ИМАМО КРИЗУ У СВОСУ?

Могло би се рећи и да је и имамо и да је немамо.

Имамо је, јер представници неколицине наших синдикалних организација из Београда већ готово пола године не учествују у раду републичких органа СВОСа, као и нашег Градског одбора у Београду (даље: ГОБ). Немамо је, јер активни део нашег ГОБ и даље обухвата највећи део нашег чланства у Београду и, јер они међу собом и сви ми са њима, сада можемо да радимо у конструктивној атмосфери праве синдикалне колегијалности, за коју је пре свега потребна искреност и поштење.

Желим овде да преиспитам и резимирам праве разлоге за бојкот рада СВОСових Републичких органа од стране представника неких наших синдикалних организација у Београду. Шта нам се то десило? Да ли смо, већина нас, као синдикат, учинили нешто лоше, да ли смо нечим повредили те људе који нас сада бојкотују? Колико до јуче, деловали смо сложено, и заједно се борили да освојимо „праг снова“ - репрезентативност на Републичком нивоу. У остваривању репрезентативности смо успели, практично, за две године. У међувремену, решавање свих осталих проблема било је подређено том приоритету и стајало је на „листи чекања“ - почев од, промене нашег тадашњег (рогобатног) имена, нестатутарне расподеле средстава од синдикалних чланарина Београдских факултета, наше нејасне повезаности са СССС, као и наше конфузне нормативе. Остваривање репрезентативности сам, барем ја, схватио као улазак нашег синдиката у нову фазу развоја, која пре свега захтева сређивање унутрашње организације.

И тада, при првом и најважнијем кораку у том правцу, поводом утврђивања предлога и доношења новог статута, почели су да се отварају унутрашњи конфликти. И што је још горе, постајало је све очигледније да ти конфликти не могу да се превазиђу отвореним и аргументованим дијалогом између оних који су били „за“ доношење новог статута и оних који су били „против“ . Да будем сасвим прецизан: постојао је **само један, категоричан и експлицитан, глас „против“** доношења новог статута СВОСа!. Сви други који су били против доношења новог статута били су само немушти статисти. Нови статут је, по мом мишљењу, морао да се донесе. Нисмо више могли да дозволимо себи да имамо статут у коме, између осталог, није дефинисан састав Скупштине СВОСа, поступак избора њених чланова, нити да излазимо пред јавност са статутом у чијим основним одредбама стоји да је СВОС члан СССС – и то након што је СССС одбио да нас прими у своје чланство! Пре свега, преко јавне (у оквиру СВОСа) комуникације електронском поштом, покушао сам да уђем у дијалог са **јединим категоричним гласом „против“** доношења новог статута и да докучим његове разлоге. Међутим, на своја „силна писанија“ тим поводом, једва да сам добио било какав, а понајмање аргументован одговор. Пре свега, јасан и рационалан одговор на питање зашто не треба доносити нови статут (односно, по чему је то стари бољи од сваког могућег новог) – нисмо никада добили.

Да овде резимирам примедбе *јединог категоричног гласа „против“* у поступку доношења новог статута. Прва примедба је била да са новим статутом не треба журити и да га треба добро проучити („јер све што је брзо је и кусо“) и јер сада (тада) треба да се, наводно, усмеримо на колективни уговор (који је тада мимо нас већ био закључен) – као, тобож, не могу те две ствари да се раде истовремено (да се критикује закључени колективни уговор и да се доноси нов статут). Тим поводом сам *једином категоричном гласу „против“* одговорио, да нико и нема намеру да доноси нови статут за три дана, и замолио „га“ да нам саопшти, колико времена „му“ је потребно да проучи нацрт новог статута и да да своје примедбе и сугестије. Поред већ наведених примедби, примедбе процедуралне природе *јединог категоричног гласа „против“*, биле су да се нови статут доноси на нестатутарни начин, зато што се, наводно, у поступку доношења новог статута не полази од синдикалних организација, као што је, опет наводно, предвиђено тада важећим статутом (*што тада важећим статутом СВОСа уопште није било предвиђено – дакле, потпуно нетачно!*), као и да предлог новог статута није утврђен од стране Статутарне комисије (*такође нетачно, јер су предлог новог статута утврдили, шта више - и Статутарна комисија и Републички одбор заједно*). Сви одговори на овакве примедбе су уредно прослеђени електронском поштом *једином категоричном гласу „против“*, и не само „њему“, него путем интернета и свим члановима Републичког одбора и свим председницима синдикалних организација СВОСа (барем онима који су путем интернета доступни – што велика већина јесте). Готово сви чланови републичких органа СВОСа су били у сталној комуникацији поводом доношења и садржаја новог статута. Међутим, од стране *јединог категоричног гласа „против“*, никаквог, а нарочито не конкретног оговора и коментара није било. „Он“ није хтео да узме у разматрање одговоре на сопствене примедбе. На десетине, можда и на стотине, имејлова које смо размењивали на тему новог статута СВОСа, *једини категоричан глас „против“* је у оптицај послао само два штура имејла са горе наведеним примедбама и после тога „ставио тачку“ на сваку даљу комуникацију. Но, све то „му“, ипак, није сметало да се накнадно жали како „његове“ примедбе уопште нису узете у разматрање!

Оваква једнострано глува комуникација достигла је свој врхунац доношењем Одлука (*дато у прилогу*) Градског одбора Синдиката Београдских универзитета од 06. 02. 2009. године. Ове Одлуке су заиста невероватне – њима, пре свега, градски одбор једног синдиката, и то СССС (погледати заглавље Одлука) Републичком нивоу другог синдиката (СВОС) *наређује* шта да ради! Очигледно, да је при оваквом правном каламбуру излишно коментарисати врло необично схватање демократичности и (не)разумевање организације синдиката чији је функционер - од стране потписника Одлука. Што се садржаја ових одлука тиче, може се дискутовати о томе шта ко жели и где налази свој интерес, али пре свега, мора се дискутовати о томе колико је потписник уопште упознат са питањима о којима „одлучује“. Тако на пример, студентски стандард, као делатност, према новом статуту није избачен из нашег синдиката, он је још увек тамо, и то је било јасно наведено већ у члану 1. нацрта новог статута. Назив „студентски стандард“ нисмо унели у нов назив нашег синдиката само због тога што је већ, готово, свим нашим члановима додијало да имамо назив синдиката који је дужи од назива највећег Мексичког вулкана. Међутим, предметним Одлукама се и даље инсистира на

задржавању термина „студентски стандард“ у називу нашег синдиката, што једино указује на то да њихов потписник није хтео да се укључи у дискусије (и да чита имејлове) које смо имали пре утврђивања предлога новог статута, где је то питање расчишћено, као и да му је било тешко да прочита чак и члан 1. нацрта новог статута где то јасно пише, па ваљда, може и јасно да се разуме (иако је при томе друге „мудро“ опомињао на „студиозност у доношењу статута“)! Иначе, сви наводи ове одлуке су подробно размотрени на Републичком одбору. Републички одбор је, такорећи, „огулио столове“ разматрајући „Одлуке“. Оно што ме је поводом тих „одлука“ посебно погодило је „бацање политичке коске“ у наш синдикат са „наређењем“ о премештању његовог седишта у Београд.

Сви ми који смо били укључени у оснивање и регистравање нашег синдиката 2005. године, смо, иначе, тако и хтели, али то није било изводљиво јер се СССС изричито успротивио томе да седиште нашег синдиката буде у Дечанској улици, што је и потписнику предметне одлуке добро познато. Исти потписник, годинама после тога није ни спомињао премештање седишта нашег синдиката у Београд, а и данас то не би могао да изведе, јер зграда у Дечанској 14 није нешто чиме „он“ може да располаже. Међутим, баш у „финалу“ утврђивања предлога новог статута, одједном се, очигледно, досетио да би неким „његовим“ интересима баш добро дошло да политикантским провокацијама изазове расцеп у СВОСу тако што ће да нахушка „Београд“ и „Нови Сад“ један против другог, па да му на крају остане барем „Београд“ (где „он“ битно може да утиче на расподелу финансијских средстава и вођење рачуноводства). Моје је мишљење, иначе, да у СВОСу, када је реч о нашем деловању на Републичком нивоу, не постоје ни „Београд“, ни „Нови Сад“, ни „Ниш“, ни „Крагујевац“, него да постоји само СВОС, а да његово седиште треба да буде тамо где су му омогућени најбољи услови за рад.

Не чуди ме да се спорадично јављају појединци у нашем синдикату који га пре свега посматрају као добру прилику за остваривање личних амбиција. Међутим, оно што ме *заиста* чуди је када им се у томе „при руци“ налазе и неки наши чланови, у чије поштене намере не желим и не могу да сумњам. Жалосно је што у овој земљи има још толико много људи који, ваљда, нису чули, па не могу, тиме, ни у пракси да примене, једно древно и мудро правило међуљудске комуникације уопште – *auditur et altera pars* (увек / саслушајте и другу страну). Потпуно неразумно и нејасно противљење, бојкотовање и опструирање доношења новог статута од стране *оног јединог гласа „против“* (ваљда тиме хоће да каже да су неред и нејасно организовани синдикат бољи него ред – шта друго?!) би била бура у чаши воде, да при томе није могао да искористи и инструментализује наивност и инертност неких из свог (синдикалног) окружења. А пре свега је искористио комуникацијску недоступност таквих Републичким органима синдиката. Овај мој текст је њима намењен: уколико сте још увек заинтересовани за борбу за социјална права запослених у високом образовању, обавестите се објективно о томе шта се то дешава у СВОСу (његовом једином репрезентативном синдикату), погледајте његове акте (сви су на нашем сајту), а пре свега, успоставите комуникацију са његовим органима, и немојте и даље да дозвољавате да се методом „рекла-казала“ кроји судбина нашег синдиката и да се тиме минарају могућности синдикалне акције које су нам, коначно, на располагању.

Поздрав свима, Михаило Нешковић